

רע"פ 4749/18 - גנדי גירון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 4749/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: גנדי גירון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ת 51493-06-17 שניתן ביום 22.5.2018 על ידי כב' הנשיא אברהם טל וכב' השופטות זהבה בוסתן ונאוה בכור

בשם המבקש: עו"ד ארז רופא
בשם המשיבה: עו"ד קובי מושקוביץ

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל וכב' השופטות ז' בוסתן ו-נ' בכור) בעפ"ת 51493-06-17, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת סגנית הנשיאה ט' אוסטפלד נאוי) בת"ד 7311-10-14.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לרמזור לפי תקנה 64(ה) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות) יחד עם סעיף 68 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); נהיגה רשלנית אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש לפי סעיפים 38(3) ו-62(2) לפקודה; נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3) ו-64ב(א)(2) לפקודה; נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי סעיף 26(2) לתקנות; והפקרה לאחר פגיעה בתאונה בה נפגע אדם לפי סעיף 64א(ב) לפקודה (להלן: עבירת ההפקרה). על פי המתואר בכתב האישום, המבקש נהג ביום 29.9.2012 ברכב כשהוא שיכור ותחת השפעת משקאות משכרים, במובן זה שבגופו נמצא תוצר של החומר הפעיל בסם קנביס. המבקש חצה צומת באור אדום ופגע ברוכב אופנוע, שהועף לשולי הדרך

עמוד 1

(להלן: התאונה). מיד לאחר התאונה המבקש המשיך בנסיעה מבלי שעמד על תוצאותיה או הזעיק את כוחות ההצלה. רק לאחר שפגש עוברת אורח שצילמה אותו ואמרה לו שהיתה תאונה ושהוא ברח, התקשר המבקש למוקד המשטרה וחזר למקום התאונה כשהוא מדיף ריח של אלכוהול. בהמשך, המבקש הזדהה כמי שפגע ברוכב האופנוע, ביצע בדיקת נשיפון אחת אך סרב לעשות בדיקה חוזרת, וקילל את השוטרים שנכחו במקום התאונה ובתחנת המשטרה אליה הובא.

2. לאחר שמיעת הוכחות, דחה בית המשפט לתעבורה את גרסתו של המבקש לפיה הוא חצה את הצומת כאשר האור ברמזור היה ירוק ולא היה מודע לפגיעה ברוכב האופנוע. כמו כן נדחתה טענת המבקש כי צרך אלכוהול וסמים לאחר קרות התאונה ולא לפניה. המבקש הורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום ונגזרו עליו 30 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נוספים (הכרעת דין מיום 29.3.2017 וגזר דין מיום 4.6.2018). בין היתר, הושתו על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות של הפקרה לאחר פגיעה או נהיגה בפסילה, בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.

3. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. בתמצית, נקבע כי הרשעת המבקש בכל אחת מהעבירות התבססה על ממצאים עובדתיים שנקבעו על סמך האמון שנתן בית המשפט לתעבורה בעדי התביעה ולחוסר האמון בדברי המבקש והמומחה מטעמו. בין היתר הובהר כי הקביעה כי המבקש חצה את הצומת באור אדום התבססה לא רק על עדי הראיה אלא גם על תוכנית הרמזורים במקום התאונה, ומכל מקום לא נמצאו סתירות בדברי העדים המצדיקות להתערב באמון שייחס להם בית המשפט. עוד נקבע שמכלול הראיות מצדיק את הקביעה כי המבקש היה מודע לפגיעה ברוכב האופנוע ועל כן נדחתה בקשתו להרשיעו בעבירה המסתפקת ביסוד נפשי של רשלנות. בית המשפט המחוזי ציין כי לא נעלמה מעיניו טענת המבקש לפיה הוא שתה משקה אלכוהולי לאחר קרות התאונה ולפני ששב לזירה, אך ציין כי הקביעה שהמבקש שתה לפני התאונה התבססה ובצדק, על חוסר האמון שניתן בו, בהינתן הסתירות בין עדותו לבין הדברים שאמר לשוטרים לאחר התאונה, בהודעותיו במשטרה ובחקירה הנגדית. עוד צוין כי הטענה שעישן לאחר התאונה היא טענה כבושה, וכי הגרסה המפלילה מתחזקת נוכח מחדלו של המבקש להעיד את אשתו שהייתה עימו לפני התאונה ולאחריה באופן התומך בטענותיו. בהתייחס לגזר הדין, בית המשפט עמד על החומרה שבעבירת ההפקרה ועל נסיבות המקרה הפרטני ולא מצא עילה להתערבות בגזר הדין.

4. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה הבקשה שלפניי, בגדרה שב וטוען המבקש כי לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי הוא צרך אלכוהול לפני קרות התאונה; כי גרסאותיהם של עדי הראיה מלאות סתירות כך שלא ניתן לקבוע כי עבר באור אדום; וכי המבקש התקשר למוקד המשטרה לכל היותר 9 דקות לאחר התאונה ושב לאחר מכן לזירה, ומשכך אין להרשיעו בעבירת ההפקרה. בשל האמור, סבור המבקש כי יש לקבל את בקשת רשות הערעור ולזכותו מהעבירות המיוחסות לו. לחלופין הלן המבקש על חומרת העונש שהושת עליו וטען כי בהתאם לסעיף 64א(ד) לפקודה לא ניתן להשית עליו עונש מאסר מותנה בגין עבירת ההפקרה.

5. בתגובה מטעמה ציינה המשיבה כי הבקשה אינה מצדיקה מתן רשות ערעור על פי אמות המידה המקובלות. בתמצית, נטען כי הבקשה מועתקת מהודעת הערעור בניסיון לערוך "מקצה שיפורים" וכי טענותיו של המבקש, שאינן חורגות מענייני הפרטני, נבחנו ולובנו על ידי הערכאות קמא. לגופם של דברים הובהר כי הרשעת המבקש נסמכת על ממצאים שבעובדה שנקבעו בהתאם להתרשמות בית המשפט לתעבורה מהעדים ומהראיות שהובאו לפניו, תוך דחיית גרסתו של המבקש לעניין צריכת האלכוהול והסמים. כמו כן נטען כי מגרסתו של המבקש עולה מודעות מלאה לנסיבות התאונה ולפגיעה באדם באופן המבסס את יסודות עבירת ההפקרה.

לעניין גזר הדין טענה המשיבה כי עונש המאסר בפועל כפי שנקבע מבטא איזון ראוי בנסיבות המקרה. לצד זאת צוין כי נפלה שגגה בגזר הדין משהושת עונש מאסר מותנה בגין עבירת ההפקרה, וזאת בניגוד לסעיף 64א(ד) לפקודה. אף שאין מדובר בטענה המקימה זכות לערעור שני, הסכימה המשיבה לביטולו אף ללא צורך בדיון.

6. דין הבקשה להידחות ברובה, בכפוף לאמור בפסקה 8 לעיל.

7. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או מקום בו עולה חשש לאי צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 2847/10 צור נ' מדינת ישראל (15.4.2010) (להלן: עניין צור); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (15.7.2013)). הבקשה שלפניי ברובה המוחלט, כלל לא מתיימרת לעמוד באמות מידה אלה. לא בכדי טענה המשיבה כי הבקשה מהווה העתק של הודעת הערעור, וככזו היא מהווה הלכה למעשה הליך ערעורי גרידא ומחטיאה את מטרתו של ההליך שלפנינו (רע"פ 4919/13 ידרמן נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (28.7.2013); רע"פ 10218/17 רובינזון נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (27.2.2018)). רוב רובן של טענות המבקש נוגעות לממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט לתעבורה ונטועות בנסיבות המקרה הקונקרטי. אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעות כגון דא, לא כל שכן ב"גלגול שלישי" (עניין צור והאסמכתאות שם). על כן, ומשלא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דינו של המבקש, די בכך כדי לדחות את עיקר הבקשה.

8. לצד האמור, נוכח הוראת סעיף 64א(ד) לפקודה ובהינתן עמדת המשיבה, אני מורה כי עונש המאסר על תנאי שהושת על המבקש ביחס לעבירת ההפקרה יבוטל (ראו ע"פ 3258/16 וולקוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (22.1.2017); ע"פ 2351/17 סביחאת נ' מדינת ישראל (29.10.2017); ע"פ 6401/16 מדינת ישראל נ' אלקבס (26.3.2018)). גם אני סבור כי הרציונל העומד מאחורי ההוראה המונעת הטלת עונש מאסר מותנה בנוסף לעונש מאסר מאחורי סורג ובריח אינו ברור די צרכו, ואני מצטרף לקריאה למחוקק לשקול לתקן מצב זה.

למען הסר ספק, עונש המאסר על תנאי ביחס לעבירות הנהיגה בפסילה, בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים – יוותר על כנו.

בכפוף לכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז בתמוז התשע"ח (10.7.2018).

ש ו פ ט